

Η ΓΝΩΜΗ

Του **Μιχάλη Αλεξανδρίδη**

ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Ή ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ;

Δεν ξέρω αν η διαπραγματευτική τακτική που ακολουθήσαμε το τετράμηνο ήταν προσχεδιασμένη. Θέλω να πιστεύω πως όχι και ότι ο Αλέξης Τσίπρας, στην αδυναμία του να αποδεχτεί ένα πλαίσιο συμφωνίας, το οποίο ανέτρεπε τις προεκλογικές υποσχέσεις, που απερίσκεπτα και αφειδώς προσέφερε, κατέφευγε στην αναβολή. Έτσι απέφευγε προσωρινά την επώδυνη συμφωνία που θα τον έφερνε αντιμέτωπο με το κόμμα του αφενός και με το σκληρό πυρήνα των οπαδών του αφετέρου, ελπίζοντας στον από μηχανής θεό της Ελλάδας, που θα προστάτευε τον περιούσιο λαό του. Αναβολή στην αναβολή, φτάσαμε στο καλοκαίρι και στο μη παρέκει των οικονομικών δυνατοτήτων της χώρας μας. Τα ταμεία στέγνωσαν. Τα αποθεματικά του ευρύτερου δημόσιου τομέα συγκεντρώθηκαν και σπρώχτηκαν, για να καλυφθεί ένα γεύμα του αδηφάγου μινώταυρου, του δημόσιου χρέους. Μπορεί ο Τσίπρας και η νέα κυβέρνηση να μη νοιάζονται για την ιδιωτική οικονομία και την ελεύθερη αγορά, που ασφυκτιούσε μετά την πολύμηνη αβεβαιότητα, αλλά πλέον η κρίση φτάνει στο στενό πυρήνα του κράτους. Πλέον υπάρχει αδυναμία ακόμη και για τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και τις συντάξεις.

Αντί να αξιοποιήσουμε το χρόνο, τον ξοδεύαμε σε επιδείξεις μαγκιάς και αφροσύνης. Χρονικά περιθώρια για "ουάου", για "χέρια στις τσέπες" και μεγάλα λόγια για εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης δεν υπάρχουν πλέον.

Οπότε τρέχουμε. Και μάλλον πανικόβλητοι παρά βιαστικοί αλλά στοχοπροσληωμένοι. Πέντε μήνες μετά οι Αμερικανοί από "φονιάδες των λαών" έγιναν φίλοι και σύμμαχοι. Η Μέρκελ από μαντάμ έγινε σεβάσμα και νουνεχής, οι τοκογλύφοι εταίροι των οποίων την αλληλεγγύη ζητούμε.

Κι όλα αυτά επειδή κάποιοι επιμένουν να αρνούνται να δουν κατάματα την πραγματικότητα. Το δίλημμα είναι πιεστικό αλλά πραγματικό και όχι προσχηματικό. Ή μένεις στην Ευρωζώνη τηρώντας τους κανόνες λειτουργίας της ή μόνος. Δανεικά χωρίς εγγυήσεις πως δεν θα πέσουν σε βαρέλι χωρίς πάτο δεν μας δίνει κανείς.

Το δίλημμα που έχουμε ως χώρα δεν είναι ανατολή ή δύση, ελευθερία ή θάνατος, λιτότητα ή ανάπτυξη.

Το δίλημμα -δυστυχώς για εμάς- είναι ένα και σαφέστατο: ή λιτότητα και προοπτική ανάκαμψης με σχέδιο και σκληρή δουλειά ή πείνα και αποχώρηση από την ενωμένη Ευρώπη.

Όλα τα άλλα είναι λαϊκίστικες υπεκφυγές ή προφάσεις εν αμαρτίαις.